

ville faae yderligere Gavn deraf, og for at betage den ethvert Spor af Lokalbane foreslaar jeg, at vi stemme for en saa kort Linie som muligt, Næstved—Fuglebjerg—Slagelse, og derhos bygge en Bane, som nærmest skal være en Lokalbane, med Udgangspunkt fra Fuglebjerg henimod Taarnmark og videre til Skjelskør. Derved ville Alles Interesser være bedst varetagne, og det vil paa ingen Maade forøge Banens Længde, men den vil tværtimod blive kortere. Den Bane, der er Tale om i Vædringsforslagene, Slagelse—Glaffebjerg—Dalmoose—Næstved, bliver et Par Mil længere end Banen Næstved—Fuglebjerg—Slagelse, og Sidebanen til Skjelskør vil ikke koste saa Meget som de to Mil. Jeg skal med disse Ord anbefale Forslaget, som det oprindeligt er fremlagt, og Anlægget af Banen som Statsbane.

Berg: Den ærede Minister udtalte under sit Foredrag, da vi indledede denne Sag, at denne Diskussion var en theoretisk Diskussion, Jeg tvivler ikke om, at bagved dette Ord staar hos Ministeren Forvisningen om, at han ved sin Jernbanepolitik, hvorved han synes at have faaet flere Kræfter til sin Raadighed, end han ellers absolut — jeg vil ikke sige til sine Tider — kan stole paa her i Salen, har det fornødne Flertal med sig til at føre sin Sag igjennem. Men selv om det nu er Tilfældet, hvad jeg ikke skal bevise, er det dog ikke ganske vist, at Ministeren har Ret, naar han tager Ordet theoretisk i den Forstand, at denne Forhandling er som Vand, der løber i Stranden. Jeg er tilbøielig til at tro, at hvad enten den Ansæelse, jeg forfægter i disse Sager, falder ved Afstemningen i Dag eller ei, vil den efterhaanden gaa saaledes frem i Befolkningen, at det nok ogsaa skal komme til at fjendes i Folkethinget, og hvorvel man saaledes gjerne maa begynde i det Mindre, begynde med at være Mindretal, inden man vinder Stemning for Sagerne, vinder Flertal for sine Grundsatninger, saa kan dette ikke siges at være Forhandlinger hen i Luften. Den ærede Minister udviklede sine Planer, og saavidt jeg forstod ham, delte han sine Baner i 3 Klasser. Den første var Statsbaner, der betale sig, og hvortil der altsaa ikke forlanges Tilskud fra Egnen. Jeg veed ikke, hvor de Baner ligge, der betale sig. Saaledes som den nuværende Minister har forstaaet at administrere vort Banevæsen, gad jeg vide, om der overhovedet gives nogen Linie, kortere eller længere, der betaler sig. Den ærede Minister har bragt det dertil, som jeg noksom har oplyst, at der nu be-

tales en Jernbanestat pr. Individ af $2\frac{1}{4}$ Kr. aarlig som Tab i Rente af de Millioner, vi have anlagt i vort Jernbanevæsen; saa dybt have vi heller ikke i den Henseende været nede, siden vi fik det provisoriske Ministerium; og jeg gjentager, om det saa er for 3die Gang, at de Egne i Landet — de smaa — man vil udelukke ved Ministerens Systemer, betale ligesaa vel den af Ministeren ved den flette Administration paaført Jernbanestat, som de andre Egne, der have maaste indtil 20 Tog om Dagen. Men at etablere et saadant Vælte af de Egne i Landet, der synes velhavende og derfor skulle have dette Samfundsgode i Overflod uden den mindste Udgift, forekommer mig ikke just at være til Fordelingen ellers af Byrderne for at gjennemføre et Samfundsgode for et lille Land. Det andet System af Baner var dem, der ikke betale sig eller maaste ikke betale sig rigtig efter Ministerens Beregning. Disse Egne skulle saa give Tilskud, vel sagtens Tilskud efter Løne og Forgodtbefindende hos Regjering og Rigsdag, naar Sagerne var for, saaledes at Tilskudene kunde springe fra en Sum af 25,000 Kr. op til 90,000 Kr. pr. Mil, ganske efter Omstændighederne, naar man vilde have en Lov igjennem. Det tredje System var Privatbaner, eventuelt med Statstilskud; der var Privatbaner, som kunde faae noget, større eller mindre, Statstilskud; vi have ogsaa Privatbaner uden alt Statstilskud, og vi have haat Privatbaner med Halvdelen af Expropriationen og et Tilskud af op til 80,000 Kr. pr. Mil, eller en Rentegaranti, der ganske vist var af en end mere tyngende Betskaffenhed. Disse Privatbaner maatte jo altsaa ligge ovre i de magre eller i de mere affides Egne af Landet, i de forskellige Provindsers mere affides Egne, og set fra hele Landets Standpunkt, særlig i Jylland. Det var Privatbaner, eventuelt med Statstilskud. Ifølge disse tre Systemer give de velhavende og velstillede Egne Intet, de mindre velhavende betale en Del, mere eller mindre, efter Omstændighederne, og de ringest stillede Egne skulle betale indtil næsten Alt. Dette System, som Ministeren har knæsat ved sine Bemærkninger her forleden Dag, og som han er overbevist om — og jeg tvivler heller ikke derpaa — at han har Flertallet i dette Thing med til, saa at han ved Afstemningen i dette Møde faar sit System paany bekræftet — det betyder, navnlig i Følge den nuværende økonomiske Tilstand i Landet, at de Egne, der længe have sukket efter blot saa Meget som den letteste Bane med langsom Afrejse og saa Tog i Forhold